

kunde finde Sted. Hvis det ærede Medlem tror, at disse Bestræbelser i den Grad er lykkedes, at man ikke har faaet Husleje-forhøjelse i Byerne, tager han storlig fejl. Man har naturligvis i nogen Grad kunnet begrænse Forhøjelsen, man har kunnet forhindre en alt for hensynsløs Udnyttelse af den gunstige Lejlighed, som er givet Husejerne, men forhindre en almindelig Huslejestigning har man ikke trods alle Huslejenævn været i Stand til. Man maa erindre, at den her omhandlede Forhøjelse af Ejendomsskylden paa en Ejendom til en Værdi af 50,000 Kr. kun vil andrage en Merskat af ca. 25 Kr., og jeg tror, det vil være overordentlig let at paavise, at alle Købstadejendomme til en Værdi af 50,000 Kr. med Lejligheder til Udlejning har tjent mange Gange de 25 Kr., der her vil blive paalignet mere i Skat. Der er sikkert ikke nogen som helst Anledning til at nære Bekymring for, at Husejerne i Købstæderne ikke skulde kunne bære den Merskat, der her paalignes. Heller ikke tror jeg, der er nogen som helst Anledning til at nære Bekymring for, at Ejendomme ude paa Landet, hvis Værdi er steget som Følge af de stigende Konjunkturer, ikke meget vel skulde kunne taale det her foreslaaede Skattepaalæg. Jeg kan derfor slutte mig til den højtærede Finansministers Opfattelse, at denne Forhøjelse ingenlunde vil være saa overordentlig byrdefuld, tværtimod.

Den højtærede Finansminister udtalte et varmt Ønske om, at denne Lov ikke skulde være midlertidig, men at Forhøjelsen skulde være varig. Naar jeg ikke kan slutte mig til den højtærede Ministers varme Ønske i saa Henseende, er det ikke, fordi jeg mener, at Ejendomsskatterne, Skat paa fast Ejendom i det hele taget, ikke kunde taale dette Paalæg, og at Paalæget ogsaa er meget rimeligt, ja, maaske endog for ringe, men Grunden er den, at jeg mener, at denne Skat paa fast Ejendom i fortrinlig Grad egner sig til Udnyttelse gennem den kommunale Beskatning. Jeg skal i saa Henseende henviser til en Bemærkning i den Betænkning, som Kommissionen angaaende den kommunale Beskatning af 1910 har afgivet. Den samlede Kommission var enig i den Opfattelse, der findes udtrykt i følgende Linier, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse: „Den samlede Kommission erkender, at det paa Grund af de stigende kommunale Udgifter er nødvendigt at skaffe forøgede kommunale Indtægter, og at disse gennemgaaende bør til-

vejebringes ved en Forhøjelse af Grund-ejendomsskatterne paa rationel Basis“. Derfor maa jeg allerede nu sige, at den foreslaaede Forhøjelse her maaske retteligt burde have været formet saaledes, at det var Kommunerne, som havde Adgang til at opkræve den, men jeg erkender, at Forholdene for Staten ogsaa i Øjeblikket er saa ekstraordinære, at det kan siges at være rimeligt, at Staten opkræver den for det Aar, der her er Tale om, ikke mindst fordi Staten gennem de Foranstaltninger, som er gennemførte — jeg tænker herved paa de mange Dyrtidsforanstaltninger —, i høj Grad har erkendt, at Staten bør tage sin store Part af Afholdelsen af disse Udgifter. Jeg kan altsaa gaa med til, at Staten opkræver for dette Aar, og jeg haaber, hvis det lykkes ved alle gode Kræfters Medvirken at faa dette Lovforslag vedtaget — jeg indrømmer, at mit Haab i saa Henseende er blevet meget svagere, end det var, inden Forhandlingerne begyndte, thi der synes ikke at være overordentlig stor Udsigt til, at Lovforslaget i det hele taget naar at blive vedtaget —, at der herigennem maa aabnes Mulighed for, at denne Skat senere maaske i Forbindelse med en Forhøjelse vil kunne overgaa til at blive en kommunal Skat, idet jeg i fuld Tilslutning til, hvad der blev udtrykt af den kommunale Skattekommission, maa holde for, at netop Skat paa fast Ejendom i fortrinlig Grad egner sig til at opkræves gennem Kommunerne.

Jeg kan ogsaa give min Tilslutning til Bestemmelsen i § 2, som tager Sigte paa, at de Ejendomme, hvis Opførelse er paabegyndt efter 1. Januar 1915, fritages for denne Forhøjelse af Ejendomsskylden, idet man maa gaa ud fra, at de har faaet et føleligt Udgiftspaalæg i Form af forøgede Materialepriser, hvorfor det kan være rimeligt at holde disse Ejendomme udenfor denne Forhøjelse. Med disse Ord kan jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til Tingets velvillige Behandling, og forhaabentlig vil denne velvillige Behandling resultere i, at Lovforslaget gennemføres, idet jeg dog indstændig vil henstille saavel til den højtærede Finansminister som til det kommende Udvalg at tage under velvillig Overvejelse at forhøje den Grænsesats, som jeg før omtalte, med et Par Tusinde Kroner, da man derved bedre vil ramme det, som aabenbart maa være Hensigten med denne Lejlighedslov.

Til Slutning vil jeg udtrykke min Tilslutning til min ærede Partifælle, som før